

АННА (ФІГУС) РАЛЬКО (1926-2007). НЕКРОЛОГ**(1926-2007)**

З великим сумом ми констатуємо смерть Анни (Фігус) Ралько 23 травня 2007 року в оздоровчому центрі Ріверв'ю у віці 80 років.

Анна народилася 22 вересня 1926 року у місті Вайта провінції Манітоба. Дитячі роки провела у цьому місті, відвідуючи Шевченківську школу та допомагаючи батькам на фермі. Потім переїхала до Вінніпега, щоб продовжити навчання в різних колегіях та інститутах. Її пристрастю були українські традиції, культура, мова, релігія та рідна єдність, яким вона була віддана все життя. Її сім'я назавжди запам'ятає особливі часи святкування справжнього українського Різдва і Великдня вдома, з дотриманням усіх звичаїв та традицій. Її інтереси спрямовували в різні куточки світу, які вона відвідувала з найкращою подругою «Доллі». Вони подорожували Україною, Європою та Північною Америкою, фотографуючи відвідані місця. Сім'я може підтвердити існування сотень слайдів, що залишилися в результаті цих поїздок.

Вона старанно працювала в багатьох українських організаціях в Канаді та за кордоном: в консисторії Української Православної Церкви в Канаді (Вінніпег), в інституті Св. Володимира (Торонто), в колегії Св. Андрея (Вінніпег), в газеті «Український Голос» і у Фундації Митрополита Іларіона (Огієнка) (Київ, Україна). Вона — ініціатор створення комітету «Допомога Україні», видання літературних публікацій та пожертв бібліотекам.

За 9 років, з 1991 по 1999, вона особисто склала та перевезла тисячі посилок з одягом та книгами для бідних українців. У 2001 році вона опублікувала книгу «Українська Канада», яка пізніше була передана в університети України та інші регіони «вільного світу», де українці мали навчальні центри. У 2003 році, на честь 40-річчя Інституту Св. Володимира в Торонто, Анна була вшанована за довгі роки відданості та самопожертви. Все життя Анна була членом Канадської

української молодіжної організації, Союзу українських самостійників, Української жіночої асоціації в Канаді, членом Святотроїцької Української Православної Церкви (Вінніпег), і була запрошена в багато інших комітетів та асоціацій української громади.

Прийшли вшанувати її пам'ять племінники й племінниці Роберт Музика (Розмарі), Андрій Пацьорка (Сміт), Орест Пацьорка (Нетті), Марі-Ен Гуз, пра- і прапраплемінники і племінниці, як і багато інших членів родини в Україні.

Сім'я хотіла б висловити свою вдячність персоналу оздоровчого центру Ріверв'ю за турботу і співчуття, виявлені до Анни під час її перебування там. Також сім'я висловлює особливу подяку священику А.Ярмусю та преподобному С. Ярмусю за відвідування її священиками та іншими проповідниками.

Вона назавжди залишиться в пам'яті як жінка сильного характеру, незалежного духу, горда своєї української спадщини.

Похорон відбувся в понеділок, 28 травня, об 11 годині в каплиці Скопо, поховання — у місті Вайта провінції Манітоба.

(За газетою «Український голос». —
Вінніпег, Манітоба. — 2007. — 28.05. — С.13).

Отримано: 18.07.2007 р.

Микола Тимошик, Євгенія Сохачька

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ АННИ ФІГУС-РАЛЬКО

Сумна звістка прийшла з Канади: 23 травня перестало битися серце Анни Фігус-Ралько — відомої в діаспорі і в Україні громадської діячки, багаторічної співробітниці канадського часопису «Український Голос», першої жінки-президента видавничої спілки «Тризуб» у Вінніпезі, співголови Фундації імені митрополита Іларіона (Огієнка) Анни Фігус-Ралько

Тугу за Україною завжди читала в маминих і татових очах

Мамі Анни Фігус — також Анні — було чотири роки, як привезли її до Канади із села Гермаківка Борщівського району тоді ще молоді батьки — Микола та Анастасія Цесміструки. Батько Анни Фігус-Ралько — Антін Фігус — прибув до Канади 18-літнім юнаком 1907 року із села Сапогів того ж таки Борщівського району. Фактично вони відносяться до числа тієї незначної частини відчайдухів-галичан, хто більше ста років тому відкрив піонерську сторінку освоєння канадських прерій українськими переселенцями. Було то 1896 року.

У пошуках кращої долі їхали наприкінці ХІХ століття у невідомі, тривожні й водночас обнадійливі заокеанські світи наші земляки. Чужинці називали їх тоді русинами, буковинцями, галичанами, волиняками, лемками, надніпрянцями. Називали так тому, що не вважали